

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 20 februari 2017 15/1111/B

Zie ook arrest Hof van Beroep Antwerpen, 7 februari 2018 (AR 2017/FE/7)

Erkenning – Huwelijk - Buitenlandse authentieke akten - Artikel 27 WIPR - Schijnhuwelijk - Artikel 146bis B.W. - Openbare orde - Artikel 21 WIPR - Schending openbare orde

Reconnaissance – Mariage - Actes authentiques étrangers - Article 27 CODIP - Mariage simulé - Article 146bis C. Civ. - Ordre public - Article 21 CODIP - Violation de l'ordre public

Gezien voorgaand verzoekschrift op 29 oktober 2013 aangeboden door Meester Michael De Roeck, advocaat, kantoor houdende te 1030 Brussel, Reyerslaan 155, voor en namens:

1. **O.S.**, geboren op [...] in Algerije, van Algerijnse nationaliteit, wonende te 2030 Antwerpen, [...],
2. **B.A.**, geboren op [...] in Algerije, van Algerijnse nationaliteit, wonende in Algerije te [...], [...], doch woonstkiezende bij O.S., [...], 2030 Antwerpen.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel op 29 oktober 2013 namens verzoekers,
- het vonnis van de Franstalige arrondissementsrechtbank van Brussel van 9 maart 2015,
- het negatief schriftelijk advies van het openbaar ministerie dd.15 december 2015,
- het negatief schriftelijk advies van het openbaar ministerie dd.27 april 2016,
- het negatief schriftelijk advies van het openbaar ministerie dd. 8 september 2016
- de conclusie namens verzoekers,
- de stukken.

Het verzoek werd behandeld in raadkamer op 5 december 2016. Eerste verzoeker was aanwezig met zijn raadsman.

De zaak werd op 23 januari 2017 in beraad genomen, na neerlegging van een volledige kopie van de huwelijksakte, voorzien van een Franse vertaling.

De heer Steven Vandromme, substituut van de procureur des konings, heeft het negatief schriftelijk advies van het openbaar ministerie bevestigd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te [...] (Algerije) op 3 september 2012. Op basis waarvan B.A. een verzoek tot gezinshereniging heeft ingediend.

Dienst Vreemdelingenzaken weigerde op 14 oktober 2013 de visumaanvraag omdat het huwelijk niet erkend werd.

Bij arrest van 25 september 2007 heeft de Raad voor Vreemdelingebetwistingen het beroep van verzoekers tegen deze weigeringsbeslissing verworpen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen de beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk. Het verzoekschrift werd ingeleid voor de rechtbank van eerste aanleg van Brussel, maar de arrondissementsrechtbank van Brussel besliste bij vonnis van 9 maart 2015 om de zaak naar de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen te verwijzen, bij toepassing van art. 23-27 IPR-Codex omdat eerste verzoeker zijn woonplaats in Antwerpen heeft.

3. Beoordeling

3.1 *Met betrekking tot de voor te leggen stukken*

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Op 22 december 2016 werd een gelegaliseerde vertaling in het Frans een gelegaliseerde kopie van de in Algerije opgestelde huwelijksakte neergelegd. Aangezien de procedure in het Nederlands verloopt, dient het stuk, waarvan men de erkenning beoogd, gelegaliseerd vertaald worden vanuit het Arabisch in het Nederlands. De Franse vertaling voldoet dus niet.

3.2 *Ten gronde*

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken

- zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

De vraag is dan of voldoende is aangetoond dat de intentie van minstens één van de verzoekers kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- Verzoekers hebben beiden de Algerijnse nationaliteit, B.A. zou door haar huwelijk met O.S. een verblijfsrecht bekomen in België.
- Verzoekers zijn familie van elkaar, hetgeen het gemakkelijker maakt om constructies op te zetten waarbij een verblijfsrechtelijk voordeel wordt bekomen.
- Partijen hebben mekaar voor het eerst gezien in 2009, toen verzoeker op vakantie was bij zijn familie. In de daarop volgende jaren is hij telkens een maand op vakantie geweest in Algerije. In 2010 zou hij verzoekster al ten huwelijk gevraagd hebben. Op dat ogenblik konden partijen elkaar dus nog niet vaak gezien hebben. Er zou contact geweest zijn via skype, maar tijdens de vakanties voor het huwelijk waren ze nooit alleen samen. Verzoeker is ook na het huwelijk niet lang in Algerije gebleven. Hij kan weliswaar aantonen dat hij jaarlijks meermaals naar Algerije reist, doch er ligt geen enkel stuk voor dat partijen in die periodes samen zijn of van wat zij samen doen als verzoeker daar is. De reizen van verzoeker kunnen evenzeer gericht zijn op het bezoeken van zijn familie daar.
- Partijen weten bijzonder weinig van elkaars achtergrond. Verzoeker kent niet de opleiding van verzoekster en wat weet niet wat voor werk zij doet. Verzoekster kan geen enkele vriend van verzoeker en kent niet de namen van al zijn broers.
- Verzoeker heeft zelf verblijfsrecht bekomen door een kortstondig huwelijk met een vrouw die aanzienlijk ouder was dan hijzelf. Uit dit huwelijk zijn geen kinderen geboren.
- Er vond geen traditionele handvraging plaats.
- Er zijn geen stukken die veelvuldige contacten tussen partijen via skype en dergelijke aantonen.
- Partijen zouden samen een kind verwachten waarvan de geboorte, volgens de neergelegde stukken voorzien is op 24 januari 2017. Uit de bijgebrachte stukken blijkt verder dat verzoeker in 2016 in Algerije verbleef van 12/01/2016 tot 17/01/2016 en van 20/09/2016 tot 12/10/2016. Hij was in de vermoedelijke verwekkingsperiode dus niet in Algerije, zodat de rechtbank alleen maar kan vaststellen dat verzoeker niet de vader kan zijn van het kind.

Het geheel van de dossiergegevens acht de rechtbank voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De door verzoekers aangehaalde elementen weerleggen deze vermoedens geenszins.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft terecht geweigerd het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te [...] (Algerije) op 3 september 2012, te erkennen.

Het verzoek wordt afgewezen.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek ontvankelijk maar ongegrond.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op twintig februari tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF1, die samengesteld was uit:

A. Wynants, rechter,

S. Vandromme, eerste substituut procureur des Konings,

M. Schoeters, griffier,